

1.

Старата дървена къща, заобиколена от дървета, бе потънала в мрак. Щорите бяха спуснати, а на предната веранда, без да помръдва, лежеше куче. От комина излизаше тънка струйка дим - виеше се нагоре, поемаше на запад, над земеделските райони на Мериленд, и се отправяше към Вашингтон, окръг Колумбия. Пред камината в къщата един човек седеше безмълвен и хвърляше изписани листове хартия в искрящите пламъци. Тези листове бяха резултат от месеци еднообразен къртовски труд. Съдържаха бележки от наблюдение, описано по часове, изчерпателна характеристика на обектите и карти на районите в столицата. Мъжът знаеше кога минават полицейските патрули, кога разнасят вестниците, кой от наблюдаваните обекти тича за здраве, кога и най-вече къде спят неговите жертви и кога се събуждат. Той и хората му ги дебнеха месеци наред, следяха ги, търпеливо анализираха коя част от ежедневието им може да се използва и кога са най-уязвими. Силните му ръце се устремиха към огъня, но изведнъж застинаха близо до пламъците. Той сви юмруци. Мъжете, които беше следил, го бяха прашали по най-затънтените места на планетата да убива хора, обявени за заплаха за националната сигурност на Съединените щати.

Мъжът отдавна нямаше представа колко са хората, които беше премахнал в услуга на своята страна. Не че нарочно бе заличил бройката в съзнанието си никога не си бе правил труда да ги изчисли. Каквато и да беше равностметката, мъжът не изпитваше никакво съжаление към своите жертви. Те бяха долни, зли психопати - убийци на невинни граждани.

Самотната фигура пред камината беше убиецът на убийците, доставчик на смърт, обучен и финансиран от правителството на Съединените щати. Русата му коса блестеше, той се взираше напрегнато в пламъците, буйният огън сякаш го хипнотизираше.

На следващия ден за първи път щеше да извърши убийство на родна земя. Моментът, местата и мишените вече бяха избрани. След по-малко от едно денонощие курсът на американската политика щеше да бъде променен необратимо.

* * *

Слънцето изгря над Вашингтон. Започна нов ден, който се очертаваше да бъде дълъг и напрегнат. Оставаха двацет и четири часа до гласуването в Конгреса на годишния бюджет на президента и целият град беше като в треска. Конгресмени, сенатори, чиновници и лобисти оказваха

последен натиск в желанието си да променят или анулират някои части на бюджета. Ръководителите на двете партии оказваха значителен натиск върху членовете да гласуват партийната линия.

В тази надпревара никой не можеше да се сравнява със Стю Гарет, шефа на президентския щаб.

Наближаваше девет сутринта. Гарет стоеше в Синята зала в Белия дом и безмълвно наблюдаваше как президентът чете "Хъмпти Дъмпти" на група малчугани от детската градина. Гневът на Стю Гарет растеше. Беше заявил, че не може да става и дума за снимка с децата, но пресекретарката на Белия дом Ан Монкър успя да убеди президента. Гарет рядко губеше схватки с противници, дори и за най-незначителни неща. Но Монкър бе спечелила президента с идеята, че в безмилостната битка за бюджета за него ще е добре да изглежда, сякаш се е издигнал над нечистоплътния политически пазарлък на Вашингтон.

През последния месец Гарет работеше по дванайсет часа, опитвайки се да осигури гласовете, необходими за прокарването на бюджета. В случай на провал шансовете им за преизбиране щяха драстично да намалеят.

Равносметката предстоеше, но както винаги Гарет държеше да се направи последна проверка. Единственият проблем бе, че той искаше президентът да се върне в

кабинета си и да завърти няколко телефона, а не да седи в Синята зала и да чете книжки на тези пикльовци.

Типично за Белия дом, мероприятиято беше започнало със закъснение и вече надхвърляше първоначално определения половинчасов лимит. Гарет за десети път през последните пет минути погледна часовника си и реши, че е повече от достатъчно. Извърна се и впи поглед в Ан Монкър, застанала на няколко стъпки от него. Промъкна се между стената и няколко служители и си проправи път към Монкър. Щом стигна до нея, я дръпна назад и прошепна в ухото ѝ:

- Досега не беше правила чак толкова тъп номер! Само да провалят бюджета утре, считай се за история! Този цирк продължава вече петнайсет минути след определеното време. Отивам в Овалния кабинет и ако той не пристигне след пет минути, ще се върна и със собствените си ръце ще те изхвърля на улицата!

Монкър направи усилие да се. Озърна се и забеляза, че няколко служители и представители на пресата я наблюдават. Отдъхна си, когато Гарет се отправи към вратата. По понятни причини изобщо не я беше грижа за тъпия шеф на президентския щаб. Казано направо, да се работи за него, си беше върла досада.

* * *

Майкъл О'Рурк вървеше решително по коридора на Канън Хаус. Минаваше девет. Сградата беше претъпкана. От страх да не го спрат О'Рурк избягваше да среща погледа на когото и да било. Не беше в настроение. О'Рурк не харесваше Вашингтон, дори го ненавиждаше. Някъде в средата на коридора той сви в един кабинет и затвори вратата зад себе си.

В кабинета петима мъже в тъмни костюми пиеха кафе. О'Рурк хвърли бърз поглед към секретарката си, но преди тя да успее да отговори, мъжете го наобиколиха.

- Конгресмен О'Рурк, бихте ли ми отделили малко време?

Пет минутки - изрече умолително мъжът до вратата.

Нисък набит човек пристъпи напред.

- Конгресмен, бих искал да обсъдя с вас как фермерите във вашия окръг ще бъдат засегнати, ако не подкрепите с гласа си бюджета на президента.

Младият конгресмен вдигна ръце:

- Господа, губите си времето. Вече съм решил и няма да гласувам в подкрепа на президентския бюджет. Сега, ако обичате, напуснете кабинета ми, чака ме неотложна работа.

Групата запротестира, но О'Рурк посочи вратата. Петимата неловко стиснаха куфарчетата си и се отправиха навън,

потиснати, че сега трябва да търсят да увещават друг конгресмен.

Едрият лобист спря и направи последен опит:

- Конгресмен, разговарях с хората си от вашия район и те ми казаха, че имате много фермери, които при неуспешна реколта разчитат на парите, предвидени в бюджета на президента.

Реакция не последва.

- Ако този бюджет се провали, на следващите избори не бих искал да бъда на ваше място - почти извика лобистът.

О'Рурк отправи поглед към вратата.

- Имам работа.

Но лобистът нямаше намерение да се отказва лесно.

- Господин О'Рурк, ако гласувате против бюджета на президента, Асоциацията на американските фермери няма да има друг избор, освен догодина да подкрепи вашия опонент.

О'Рурк поклати глава.

- Добър опит за сплашване, но не възнамерявам да се кандидатирам за втори мандат - каза и затвори вратата под носа на лобиста.

О'Рурк се обърна към секретарката си.

- Съжалявам, Майкъл - усмихна се Сюзън Чеймбърс. - Казах им, че програмата ти е претоварена, но те настояха да те изчакат, за да видят дали няма да ги изслушаш.

- Няма нужда от извинения, Сюзън. – Майкъл О'Рурк се отправи към кабинета си. Остави дипломатическото си куфарче на стола до бюрото и взе съобщенията. Извърна глава към вратата и извика: - Тим дойде ли?

- Не.

- А обади ли се?

- Да. Каза, че тъй като президентът няма никакъв шанс да получи средства за Агенцията за електрификация на земеделските райони извън бюджета, ще даде някои нареждания и ще пристигне към един.

Тим О'Рурк, по-малкият му брат, оглавяваше екипа му.

- Радвам се, че всички тук са с такава положителна нагласа

- кимна Майкъл.

Сюзън, излезе иззад бюрото си и застана на прага на кабинета.

- Майкъл, ние просто сме реалисти, нищо повече.

Възхищавам ти се, че се опитваш да направиш каквото трябва, но проблемът е, че хора като теб не побеждават във Вашингтон.

- Благодаря ти за този вот на доверие, Сюзън.

Тя се взря в зачервените очи на О'Рурк.

- Майкъл, снощи пак ли си излизал?

О'Рурк кимна утвърдително.

- Този ергенски живот ще те съсипе. Защо не се ожениш? Тя е прекрасна жена.

Напоследък кой ли не му го казваше, но О'Рурк не смяташе, че му е време да се жени. Може би след година, когато напусне Вашингтон...

Той сведе поглед и въздъхна.

- Сюзън, аз съм ирландец, а ние се женим на зряла възраст. Освен това не съм убеден, че тя би се омъжила за мен.

- Това са глупости! Тя те обожава. Чуй какво ще ти кажа като жена: неведнъж съм виждала как те гледа с кафявите си очи. Ти си избраникът, Майкъл! Такива като нея не са много. - Чеймбърс го мушна с пръст в корема. - Дано славата ти на най-желан ерген във Вашингтон не те е главозамаяла.

- Много забавно, Сюзън - поклати глава О'Рурк.

Тя се засмя.

- Радвам се, че ти е толкова весело, Сюзън, но отклонявай всички обаждания - продължи конгресменът. - По обяд имам среща и дотогава не искам да бъда безпокоен.

- Ами ако се обади дядо ти или Лиз?

- Няма значение, не желая никой да ме безпокои.

О'Рурк затвори вратата и седна на бюрото си...